

Arrest

nr. 244 458 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Pers. U bent geboren op (...) en afkomstig uit Ahwaz, Khouzestan De laatste twintig jaar woonde u in Isfahan.

Op 18 oktober 2000 bent u wettelijk gehuwd met P.E.M. (...) die momenteel in Isfahan (Iran) verblijft. Jullie hebben één dochter F.E.P. (...) (o.v. X) en één zoon F.E.P. (...) (o.v.X) die beiden bij u in België verblijven.

In september 2015 en januari 2018 reisde u samen met uw moeder reeds naar België om uw broer M.K. (...) (o.v.X) te bezoeken. M. (...) verblijft reeds 19 jaar in België.

U werkte in Iran als verpleegster in een ziekenhuis toen u in de lente van 2018 een meneer hoorde bidden in de kamer van een kankerpatiënte. U was geïntrigeerd door deze christelijke gebeden en wilde

steeds in de nabijheid van de kamer blijven. Op een dag toen deze meneer opnieuw samen met de kankerpatiënte bad was u aanwezig in de kamer omdat u een infuus moest vervangen. U begon spontaan te huilen naar aanleiding van de gebeden en vroeg aan de meneer of hij ook voor u wou bidden. De dochter van de kankerpatiënte was eveneens aanwezig en zij ging een koffie halen voor u. U hilde heel heftig en de meneer vroeg wat er scheelde. U kon geen concreet antwoord geven maar in de periode voordien was u depressief geweest en had u een afkeer van de islam ontwikkeld. U ging diezelfde dag nog naar huis en vertelde aan uw gezin wat u net had meegemaakt. Sinds deze dag was u vrolijker en optimistischer, hetgeen uw kinderen en collega's opmerkten. U wilde meer leren over het christendom en contacteerde een Armeense vriendin die katholiek is. Deze vriendin, genaamd A. (...), kwam gedurende zeven tot acht maanden naar u thuis voor Bijbelstudie. Tijdens de kerstperiode van 2018 vroeg u aan A. (...) om bekeerd te worden tot het christendom en op 24 december 2018 werd u het verlossingsgebed voorgedragen. Op 4 januari 2019 werd u via A. (...) voorgesteld in een huiskerk van ene Al. (...) en L. (...). U ging in totaal twaalf keer naar deze huiskerk aan een frequentie van één keer per week. Door naar deze huiskerk te gaan leerde u dat u nu aanhanger was van het protestantisme. Vanaf 16 maart 2019 nam u verlof van uw werk om naar België te reizen als toerist en om uw broer M. (...) nogmaals te bezoeken. In het bezit van uw eigen paspoort, voorzien van een geldig visum voor België, vloog u op 30 maart 2019 in het bijzijn van uw twee kinderen naar Brussel.

Op 2 april 2019 kreeg u evenwel een telefoontje van L. (...) met de informatie dat de huiskerk ontdekt was en Al. (...) werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. Meteen hierna belde u uw echtgenoot op en maande hem aan om alle bewijsmateriaal betreffende het christendom uit jullie huis te verwijderen. De moeder van een collega had via whatsapp aan uw dochter laten weten dat op deze dag de agenten op uw werk kwamen, de deur van uw kamer openden en uw pc meenamen. Op deze werkcomputer had u onder andere pdf-bestanden met stukjes uit de Bijbel die u uitleende aan uw collega's. Eén à twee dagen later contacteerde uw man u met het nieuws dat eveneens op 2 april 2019 de Iraanse autoriteiten bij jullie thuis waren geweest op zoek naar u. Men wist dat u zich bezighield met het christendom en had uw man aangeraden om u naar huis te laten terugkeren, of er zouden ernstige gevolgen zijn voor hem. Twee à drie weken later voerden de autoriteiten opnieuw een huiszoeking uit en uw man belde u dezelfde avond op met dit nieuws. U, noch uw man hebben verder contact gehad met leden van de huiskerk en hun lot is jullie dan ook onbekend. Nadat u nadacht over uw opties diende u hier in België op 16 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in uit vrees voor de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het protestantisme. U gaat sinds 12 mei 2019 wekelijks naar diensten in de Iraanse kerk te Kuurne. U volgde dooplessen en bent gedoopt op 6 juli 2019. Uw dochter is inmiddels ook bekeerd tot het christendom. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw shenasname (geboortboekje), uw personeelskaart, treintickets van Menen naar Kortrijk, twee brieven van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw toetreding en aanwezigheid (d.d. 16/06/2019 en 16/02/2020), een brief van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw doopsel (d.d. 22/09/2019), vijf foto's van uw doopsel, een doopcertificaat uitgereikt door de Evangelische kerk van Kuurne, een afschrift van een whatsapp-gesprek tussen u en uw man (d.d. 2/04) en een usb-stick met zes foto's van uw doopsel, een videofragment en drie foto's van een bijeenkomst in de kerk van Kuurne.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom wordt sterk ondermijnd. Zo legt u geen geloofwaardige en consistente verklaringen over de kerngebeurtenis die uw interesse in het christendom wekte. Daarnaast kunnen uw verklaringen omtrent uw geloofsbeleving in Iran zelf evenmin overtuigen.

Wat ten eerste de kerngebeurtenis betreft die u tot het christendom deed bewegen, dient vastgesteld te worden dat u er slechts een povere kennis van tentoonspreidt. Zo kent u enkel de voornaam van de kankerpatiënte, en niet de namen van haar dochter en van de religieuze meneer die bad voor de

patiënte en voor u (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21/06/2019, hierna CGVS1, p.12-13; zie persoonlijk onderhoud CGVS d.d.18/02/2020, hierna CGVS2, p.7). U heeft verder geen enkele info over deze geestelijke man, niet over zijn functie noch tot welke congregatie of stroming hij precies behoorde (CGVS1 p.13). Of hij optrad in naam van een organisatie weet u ook niet (CGVS2 p.5-6). U weet niets over die man en zou nooit met hem hebben gepraat (CGVS1 p.13). Nochtans heeft u samen met de patiënte, haar dochter en de geestelijke gebeden en koffie gedronken (CGVS1 p.8; CGVS2 p.6,8). U verklaart bovendien dat er tussen u en de kankerpatiënte een band was die verder reikte dan de band tussen verpleegster en patiënt (CGVS2 p.6). U beschrijft het als een soort vriendschap of een soort verbondenheid tussen jullie omdat u haar een speciaal persoon vond, die in uw ogen een heel sterke vrouw was, en daarom voelde u zich tot haar verbonden (CGVS2 p.6). Ook met de geestelijke voelde u een zekere verbondenheid (CGVS2 p.7).

U verdedigt zich door te stellen dat u patiënten bij hun voornaam noemde en de familienaam van de kankerpatiënte moeilijk was (CGVS2 p.7). Haar dochter gaf u wel een knuffel en ze troostte u, maar u vroeg haar naam nooit omdat u overdonderd was door het hele gebeuren (CGVS1 p.13). U vroeg de naam en affiliatie van de geestelijke man niet omdat verpleegkundigen niet te veel contact mogen hebben met de bezoekers van de patiënten of hun namen vragen of vriendschappen sluiten, aldus uw besluit (CGVS2 p.7). Uw uitleg gaat evenwel voorbij aan uw these dat uw ontmoeting met deze mensen een keerpunt in uw leven vormde, waardoor er van u wel degelijk een interesse die verder reikt dan uw normale omgang met patiënten en bezoekers verwacht kan worden.

Na een week was de patiënte echter niet meer bij u op de afdeling en u wilde het gevoel niet weer verliezen dat u door uw eerste contact met het christendom kreeg (CGVS1 p.9; CGVS2 p.5). Hiermee rekening houdend kon u in uw functie als verpleegkundige eenvoudigweg de namen van desbetreffende personen opzoeken of vragen aan collega's. Gezien de openbaring en verbondenheid die deze mensen u schonken en het uw leven drastisch veranderde zou u toch beter op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat uw kennis hierin hiaten vertoont zet de geloofwaardigheid over uw eerste contact met het christendom op de helling.

Daarnaast duikt er ook een tegenstrijdigheid op in uw verklaringen omtrent het voor u bidden in het ziekenhuis. Aanvankelijk stelt u immers dat na de eerste bidsessie en uw emotionele reactie daarop dat het een tijdje zo door ging en u minder chagrijnig was (CGVS1 p. 8). Die geestelijke meneer kwam naar het ziekenhuis en wanneer ze aan het bidden waren en u er ook was, dan ging men ook speciaal voor u bidden en in gedachten bad u mee, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.8). In die zin mag het verbazen dat u later verklaart dat de geestelijke slechts éénmaal voor u bad (CGVS1 p.14; CGVS2 p.6). Toen u nadien terugkeerde was de kankerpatiënte al overgeplaatst en vandaar dat u die meneer ook niet meer zag, zo zegt u (CGVS1 p.13-14). Uw verklaringen over de gebeurtenis die uw bekering tot het christendom inleidde zijn met andere woorden niet consistent en ondergraven aldus uw beweerde bekering.

Op de tweede plaats kunnen uw verklaringen omtrent uw geloofsbeleving in Iran niet overtuigen. U weet bijvoorbeeld niet hoe Al. (...) heet met zijn achternaam, vanwaar hij afkomstig is en u beschikte niet over zijn contactgegevens (CGVS1 p.12). Hetzelfde geldt voor L. (...) aangezien u ook haar achternaam niet kent, noch weet u vanwaar zij afkomstig is (CGVS1 p.12). Van de andere kerkleden kent u eveneens de achternamen en hun afkomst niet (CGVS1 p.14-15). Dit zijn erg opvallende constateringën daar Al. (...) en L. (...) de leiders waren van de kerkgemeenschap waar u wekelijks, en tot wel twaalf keer, naartoe ging (CGVS1 p. 14-15; CGVS2 p.17).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw goede vriendin A. (...) de leden van de huiskerk al lang kende (CGVS1 p.14). Aangezien u zich een geheel nieuwe situatie bevond en de mensen in de huiskerk niet voordien kende, zou via uw vriendin A. (...) toch voornoemde informatie kunnen bekomen. Men zou verwachten dat u beter op de hoogte bent van de persoons- en contactgegevens van de leiders en andere leden van jullie geheime kerkgemeenschap. Indien jullie kerkgemeenschap zou worden ontdekt zouden jullie elkaar immers snel kunnen contacteren en waarschuwen. Uw stelling dat jullie niet te veel details mochten vragen lijkt dan ook een poging uw gebrekkige kennis van uw kerkgenoten te vergoelijken (CGVS1 p.14).

Te meer daar uw uitleg dat u als voorzorgsmaatregel zo weinig mogelijk achtergrond informatie over de leiders en andere leden van de huiskerkgemeenschap mochten weten haaks staat op uw eigen gedrag (CGVS1 p.14). Als andere veiligheidsmaatregel werden er nooit onbekenden in de huiskerk toegelaten (CGVS1 p.20). Als er al iemand van buitenaf naar de kerk kwam dan betrof het steeds een naaste vertrouweling van een kerklid. Dit was het eigen beleid van de kerkgemeenschap en niemand zou zo een groot risico voor zichzelf nemen, zo zei u (CGVS1 p.20). Als kerkgemeenschap hielden jullie zich aan bepaalde veiligheidsvoorschriften zoals bijvoorbeeld steeds stipt op tijd zijn, niet achter elkaar bij de kerk aankomen om geen aandacht te trekken en niet buiten de kerkruimte praten zodat de burens niets in de gaten hadden (CGVS1 p.20). Jullie werd opgedragen om met niemand anders over het bestaan van de kerkgroep te praten (CGVS1 p.20). Binnen in de kerk deden jullie de gsm's uit en er mochten geen

foto's of video's worden gemaakt (CGVS1 p.20). Jullie moesten telkens gewoon wachten totdat jullie van de organisatoren iets hoorde over een volgende bijeenkomst (CGVS1 p.20). L. (...) beschikte op haar beurt dus wel over uw contactgegevens (CGVS1 p.4,11; CGVS2 p.17-18). Zij contacteerde u in België over de arrestatie van Al. (...) en stuurde u via whatsapp gecodeerde berichten inzake de diensten van de huiskerk in Iran (CGVS1 p.4,11; CGVS2 p.17-18). U ontving via whatsapp eveneens pdf-bestanden met stukken tekst uit de Bijbel (CGVS2 p.13-14). Whatsapp was volgens u de veiligste manier om te communiceren (CGVS2 p.13). Deze voorzichtige houding en veiligheidsmaatregelen stemmen niet overeen met uw overige verklaringen. Het is namelijk zo dat u ingaat tegen uw eigen voorzorgsmaatregelen door voornoemde pdf-bestanden op uw werkcomputer te zetten en af te drukken, nota bene, op uw werk (CGVS2 p.13-14). Dat u vervolgens deze afgedrukte stukken uit de Bijbel zou uitdelen aan uw collega's is eveneens erg merkwaardig en weinig consequent met de voorzorgsmaatregelen die u en uw kerkgangers troffen (CGVS2 p.13-14). U wilde uw boezemvrienden de Blijde Boodschap brengen en ze tot het christendom uitnodigen (CGVS2 p.13-14). Gevraagd of dit geen risico met zich meebracht vertelt u dat u voorzorgsmaatregelen nam en het enkel vertelde aan de personen die u kende (CGVS2 p.13). Uw argumentatie dat u collega's tot in uw eigen werkkamer bracht, hen zei dat ze die documentatie niet uit huis of aan anderen mochten tonen en achteraf het aan u moesten teruggeven, kan geen verschoning bieden (CGVS2 p.13-14). Hetzelfde dient gezegd van uw stelling dat u de gevaren erbij nam omdat u het graag wou doen en dat u geloofde dat God u en die mensen zou beschermen (CGVS2 p.14). Integendeel, u informeerde hen zelfs over het bestaan van de huiskerk waarvan u lid was en zei tegen uw vrienden dat u hen ernaartoe zou brengen als ze zich er klaar voor voelden, ook al geloofden ze nog niet eens (CGVS1 p.13-14). Op de vraag waarom u aan uw beste vrienden hebt verteld over uw bekering, erkent u zelf dat men nooit zeker kan zijn van wat iemand zal zeggen of doen (CGVS1 p.19). Van u die zich zogezegd aan strikte veiligheidsmaatregelen zou houden en pas net bekeerd was uit de islam, hetgeen sowieso een groot risico inhield, kan een doortastender handelen worden verwacht. Uw houding staat haaks op uw vrees voor de Iraanse autoriteiten en op de veiligheidsmaatregelen binnen uw kerkgemeenschap en haalt het geloof in uw geloofsbeleving in Iran onderuit.

Aan voorgaande vaststellingen kan nog een volgende opmerkelijke verklaring worden toegevoegd. U verklaart immers dat u steeds op vrijdag en enkel op vrijdag naar de huiskerk van Al. (...) en L. (...) ging (CGVS1 p.15). Deze stelling is evenwel niet consistent met uw eerdere verklaringen. Namelijk dat u acht dagen voor uw definitief vertrek uit Iran (op zaterdag 30 maart 2019), Al. (...) voor het laatst zou hebben gezien op een donderdag, de dag dat jullie samenkwamen in de huiskerk (CGVS1 p.12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt het geloof dat er gehecht kan worden aan uw bekering tot het christendom in Iran, aan uw voorstelling van uw beleving van uw nieuwe geloof in uw vaderland en aan de aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten door uw bekering. Dat uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran bedrieglijk blijken verhindert eveneens dat er geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van beweerde voortgezette religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u anderhalve maand na uw aankomst in België wekelijks naar de kerk begon te gaan en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u wekelijks naar de kerk gaat en deze kerkgang staat met treintickets, de twee brieven van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw toetreding en aanwezigheid, de brief van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw doopsel, de foto's van uw doopsel, uw doopcertificaat, het videofragment en drie foto's van een bijeenkomst in de kerk van Kuurne toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Er kan dan ook niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Uit niets blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten uitgevoerd met een kerkgemeenschap in België.

Hierbij dient eveneens benadrukt te worden dat de vaststelling dat u bepaalde kennis over het christendom heeft bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen. Dergelijke informatie is gemakkelijk elektronisch op te zoeken en in te studeren en kan bijgevolg slechts uw studie van de Bijbel en niet een oprechte bekering aantonen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten in Iran worden immers niet betwijfeld. Wat betreft het afschrift van een whatsapp-gesprek (d.d. 2 april) moet opgemerkt worden dat dergelijke stukken louter een ondersteunende functie kunnen bieden voor geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De bewijskracht van dit soort documenten is relatief daar ze makkelijk te fabriceren zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster geeft een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt, verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak, op algemene wijze: *"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."*

Waar haar een povere kennis wordt verweten omtrent de kerngebeurtenis die leidde tot haar bekering, betoogt verzoekster:

"Verwerende partij legt de nadruk op volledig de verkeerde dingen. Het zijn niet de mensen die een keerpunt betekenden voor verzoekende partij, maar wel hetgeen zij had meegemaakt. Zij was volledig overtuigd door het christendom en hetgeen zij hoorde tijdens het gebed. Hoewel het patiënt en zijn dokter de 'trigger' waren om zich te verdiepen in het christendom, hebben zij hierna geen grote rol gespeeld in haar geloof in het christendom. Zoals verzoekende partij ook vertelde tijdens het gehoor, was zij een hele tijd depressief geweest en in de gebeden vond zij troost en een nieuw houvast.

p. 3 CGVS II

(...)

Bovendien was dit een patiënt die maar een korte periode op haar afdeling lag en zag zij deze patiënt 3 a 4 keer : p. 5 CGVS II

(...)"

Omtrent het verwijt dat zij niet op de hoogte is van de persoonlijke gegevens van Al. en L., doet verzoekster gelden:

"Verwerende partij beseft duidelijk niet hoe gevaarlijk het is om zich in Iran te bekeren en deel te nemen aan huiskerken; De mensen die hier ook aan deelnamen, wisselden niet veel persoonlijke informatie uit om bij eventuele arrestaties niet te riskeren dat andere leden hen zouden kunnen verraden; Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekende partij niet veel persoonlijk informatie kon geven over Al. (...) en L. (...)"

Voorts voert verzoekster aan:

"Verzoekende partij is helemaal niet onvoorzichtig geweest. Zij was volledig gefascineerd door het Christendom en wilde haar dichte collega's en beste vrienden ook introduceren in het Christendom. Het is niet zo dat zij pamfletten aan het uitdelen was. Zij trachtte zo voorzichtig mogelijk te werk te gaan en vertelde over het Christendom en haar herontdekt geloof aan mensen die zij vertrouwde."

Verzoekster benadrukt verder dat zij tal van documenten heeft neergelegd die haar geloof en activisme in België ontegensprekelijk aantonen. Zij geeft aan:

"Ongeacht of verzoekende partij gelooft dat verzoekende partij zich uit een diepe overtuiging en wel uit opportunistische heeft bekeerd tot het Christendom (quod certe non), dan nog kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat verzoekende partij zich bekeerd heeft, dat zij naar de kerk gaat, dat zij gedoopt werd,...

Al deze elementen maken het voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar Iran zonder gevaar voor haar leven.

Op afvalligheid staat nog steeds de doodstraf in Iran:

(...)

Dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van de bekering van verzoekende partij, klopt hoegenaamd niet gezien zij verzoekende partij reeds op het spoor zijn en haar ook kwamen zoeken op haar werk.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt in dit kader en voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

"Wat ten eerste de kerngebeurtenis betreft die u tot het christendom deed bewegen, dient vastgesteld te worden dat u er slechts een povere kennis van tentoonspreidt. Zo kent u enkel de voornaam van de kankerpatiënte, en niet de namen van haar dochter en van de religieuze meneer die bad voor de patiënte en voor u (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21/06/2019, hierna CGVS1, p.12-13; zie persoonlijk onderhoud CGVS d.d.18/02/2020, hierna CGVS2, p.7). U heeft verder geen enkele info over deze geestelijke man, niet over zijn functie noch tot welke congregatie of stroming hij precies behoorde (CGVS1 p.13). Of hij optrad in naam van een organisatie weet u ook niet (CGVS2 p.5-6). U weet niets over die man en zou nooit met hem hebben gepraat (CGVS1 p.13). Nochtans heeft u samen met de patiënte, haar dochter en de geestelijke gebeden en koffie gedronken (CGVS1 p.8; CGVS2 p.6,8). U verklaart bovendien dat er tussen u en de kankerpatiënte een band was die verder reikte dan de band tussen verpleegster en patiënt (CGVS2 p.6). U beschrijft het als een soort vriendschap of een

soort verbondenheid tussen jullie omdat u haar een speciaal persoon vond, die in uw ogen een heel sterke vrouw was, en daarom voelde u zich tot haar verbonden (CGVS2 p.6). Ook met de geestelijke voelde u een zekere verbondenheid (CGVS2 p.7).

U verdedigt zich door te stellen dat u patiënten bij hun voornaam noemde en de familienaam van de kankerpatiënte moeilijk was (CGVS2 p.7). Haar dochter gaf u wel een knuffel en ze troostte u, maar u vroeg haar naam nooit omdat u overdonderd was door het hele gebeuren (CGVS1 p.13). U vroeg de naam en affiliatie van de geestelijke man niet omdat verpleegkundigen niet te veel contact mogen hebben met de bezoekers van de patiënten of hun namen vragen of vriendschappen sluiten, aldus uw besluit (CGVS2 p.7). Uw uitleg gaat evenwel voorbij aan uw these dat uw ontmoeting met deze mensen een keerpunt in uw leven vormde, waardoor er van u wel degelijk een interesse die verder reikt dan uw normale omgang met patiënten en bezoekers verwacht kan worden.

Na een week was de patiënte echter niet meer bij u op de afdeling en u wilde het gevoel niet weer verliezen dat u door uw eerste contact met het christendom kreeg (CGVS1 p.9; CGVS2 p.5). Hiermee rekening houdend kon u in uw functie als verpleegkundige eenvoudigweg de namen van desbetreffende personen opzoeken of vragen aan collega's. Gezien de openbaring en verbondenheid die deze mensen u schonken en het uw leven drastisch veranderde zou u toch beter op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat uw kennis hierin hiaten vertoont zet de geloofwaardigheid over uw eerste contact met het christendom op de helling."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij tracht haar voormelde gebrek aan kennis immers ten onrechte te minimaliseren en te vergoelijken. Gezien de voormelde kankerpatiënte en geestelijke een dermate bepalende rol zouden hebben gespeeld bij de gebeurtenissen die ten grondslag lagen van haar bekering, gelet op de door verzoekster verklaarde, bepalende impact van deze gebeurtenissen op haar persoon en haar verdere leven en gelet op de door verzoekster geschetste band en ontmoeting(en) met voormelde personen, was het, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, geenszins onredelijk om van haar een meer gedegen kennis omtrent deze twee personen te verwachten. Dat zij hieromtrent een gebrek aan kennis vertoonde, doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar zelfverklaarde bekering tot het christendom.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de voormelde gebeurtenissen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Daarnaast duikt er ook een tegenstrijdigheid op in uw verklaringen omtrent het voor u bidden in het ziekenhuis. Aanvankelijk stelt u immers dat na de eerste bidsessie en uw emotionele reactie daarop dat het een tijdje zo door ging en u minder chagrijnig was (CGVS1 p. 8). Die geestelijke meneer kwam naar het ziekenhuis en wanneer ze aan het bidden waren en u er ook was, dan ging men ook speciaal voor u bidden en in gedachten bad u mee, aldus uw verklaringen (CGVS1 p.8). In die zin mag het verbazen dat u later verklaart dat de geestelijke slechts éénmaal voor u bad (CGVS1 p.14; CGVS2 p.6). Toen u nadien terugkeerde was de kankerpatiënte al overgeplaatst en vandaar dat u die meneer ook niet meer zag, zo zegt u (CGVS1 p.13-14). Uw verklaringen over de gebeurtenis die uw bekering tot het christendom inleidde zijn met andere woorden niet consistent en ondergraven aldus uw beweerde bekering."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht of betwist, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Op de tweede plaats kunnen uw verklaringen omtrent uw geloofsbeleving in Iran niet overtuigen. U weet bijvoorbeeld niet hoe Al. (...) heet met zijn achternaam, vanwaar hij afkomstig is en u beschikte niet over zijn contactgegevens (CGVS1 p.12). Hetzelfde geldt voor L. (...) aangezien u ook haar achternaam niet kent, noch weet u vanwaar zij afkomstig is (CGVS1 p.12). Van de andere kerkleden kent u eveneens de achternamen en hun afkomst niet (CGVS1 p.14-15). Dit zijn erg opvallende constateringën daar Al. (...) en L. (...) de leiders waren van de kerkgemeenschap waar u wekelijks, en tot wel twaalf keer, naartoe ging (CGVS1 p. 14-15; CGVS2 p.17).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw goede vriendin A. (...) de leden van de huiskerk al lang kende (CGVS1 p.14). Aangezien u zich een geheel nieuwe situatie bevond en de mensen in de huiskerk niet voordien kende, zou via uw vriendin A. (...) toch voornoemde informatie kunnen bekomen. Men zou verwachten dat u beter op de hoogte bent van de persoons- en contactgegevens van de leiders en andere leden van jullie geheime kerkgemeenschap. Indien jullie kerkgemeenschap zou worden ontdekt zouden jullie elkaar immers snel kunnen contacteren en waarschuwen. Uw stelling dat jullie niet te veel details mochten vragen lijkt dan ook een poging uw gebrekkige kennis van uw kerkgenoten te vergoelijken (CGVS1 p.14)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij herhaalt dat de deelnemers van de huiskerk geen gegevens uitwisselden als voorzorgsmaatregel, gaat zij volledig voorbij en doet zij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat zulks onaannemelijk is aangezien het in de door haar geschetste context net aangewezen was dat de leden van de huiskerk bij een eventuele ontdekking de overige leden zouden kunnen waarschuwen. Dat deze leden zich aan elkaar niet terdege zouden hebben voorgesteld in het kader van hun gemeenschappelijke activiteiten en aldaar enkel hun voornaam te kennen zouden hebben gegeven, is, te meer nu de activiteiten van zulke huiskerk berusten op en afhankelijk zijn van het onderlinge vertrouwen tussen de leden, dan ook niet geloofwaardig.

De voormelde motieven klemmen nog des te meer daar in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Te meer daar uw uitleg dat u als voorzorgsmaatregel zo weinig mogelijk achtergrond informatie over de leiders en andere leden van de huiskerkgemeenschap mochten weten haaks staat op uw eigen gedrag (CGVS1 p.14). Als andere veiligheidsmaatregel werden er nooit onbekenden in de huiskerk toegelaten (CGVS1 p.20). Als er al iemand van buitenaf naar de kerk kwam dan betrof het steeds een naaste vertrouweling van een kerklid. Dit was het eigen beleid van de kerkgemeenschap en niemand zou zo een groot risico voor zichzelf nemen, zo zei u (CGVS1 p.20). Als kerkgemeenschap hielden jullie zich aan bepaalde veiligheidsvoorschriften zoals bijvoorbeeld steeds stipt op tijd zijn, niet achter elkaar bij de kerk aankomen om geen aandacht te trekken en niet buiten de kerkruimte praten zodat de burens niets in de gaten hadden (CGVS1 p.20). Jullie werd opgedragen om met niemand anders over het bestaan van de kerkgroep te praten (CGVS1 p.20). Binnen in de kerk deden jullie de gsm's uit en er mochten geen foto's of video's worden gemaakt (CGVS1 p.20). Jullie moesten telkens gewoon wachten totdat jullie van de organisatoren iets hoorde over een volgende bijeenkomst (CGVS1 p.20). L. (...) beschikte op haar beurt dus wel over uw contactgegevens (CGVS1 p.4,11; CGVS2 p.17-18). Zij contacteerde u in België over de arrestatie van Al. (...) en stuurde u via whatsapp gecodeerde berichten inzake de diensten van de huiskerk in Iran (CGVS1 p.4,11; CGVS2 p.17-18). U ontving via whatsapp eveneens pdf-bestanden met stukken tekst uit de Bijbel (CGVS2 p.13-14). Whatsapp was volgens u de veiligste manier om te communiceren (CGVS2 p.13). Deze voorzichtige houding en veiligheidsmaatregelen stemmen niet overeen met uw overige verklaringen. Het is namelijk zo dat u ingaat tegen uw eigen voorzorgsmaatregelen door voornoemde pdf-bestanden op uw werkcomputer te zetten en af te drukken, nota bene, op uw werk (CGVS2 p.13-14). Dat u vervolgens deze afgedrukte stukken uit de Bijbel zou uitdelen aan uw collega's is eveneens erg merkwaardig en weinig consequent met de voorzorgsmaatregelen die u en uw kerkgangers troffen (CGVS2 p.13-14). U wilde uw boezemvrienden de Blijde Boodschap brengen en ze tot het christendom uitnodigen (CGVS2 p.13-14). Gevraagd of dit geen risico met zich meebracht vertelt u dat u voorzorgsmaatregelen nam en het enkel vertelde aan de personen die u kende (CGVS2 p.13). Uw argumentatie dat u collega's tot in uw eigen werkkamer bracht, hen zei dat ze die documentatie niet uit huis of aan anderen mochten tonen en achteraf het aan u moesten teruggeven, kan geen verschoning bieden (CGVS2 p.13-14). Hetzelfde dient gezegd van uw stelling dat u de gevaren erbij nam omdat u het graag wou doen en dat u geloofde dat God u en die mensen zou beschermen (CGVS2 p.14). Integendeel, u informeerde hen zelfs over het bestaan van de huiskerk waarvan u lid was en zei tegen uw vrienden dat u hen ernaartoe zou brengen als ze zich er klaar voor voelden, ook al geloofden ze nog niet eens (CGVS1 p.13-14). Op de vraag waarom u aan uw beste vrienden hebt verteld over uw bekering, erkent u zelf dat men nooit zeker kan zijn van wat iemand zal zeggen of doen (CGVS1 p.19). Van u die zich zogezegd aan strikte veiligheidsmaatregelen zou houden en pas net bekeerd was uit de islam, hetgeen sowieso een groot risico inhield, kan een doortastender handelen worden verwacht. Uw houding staat haaks op uw vrees voor de Iraanse autoriteiten en op de veiligheidsmaatregelen binnen uw kerkgemeenschap en haalt het geloof in uw geloofsbeleving in Iran onderuit.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperkt zich namelijk in wezen tot een loutere herhaling en bevestiging van haar voormelde, eerder afgelegde verklaringen en tot een eenvoudige ontkenning en betwisting van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gelet op de door verzoekster geschetste context en veiligheidsmaatregelen, in het geheel niet aannemelijk is dat verzoekster de betreffende documentatie zou afdrukken op haar werk, dat zij deze documentatie op de door haar geschetste wijze verspreidde en dat zij zich op haar werkplaats actief inliet met de door haar aangegeven bekeringsactiviteiten en informeerde over het bestaan van de huiskerk.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Aan voorgaande vaststellingen kan nog een volgende opmerkelijke verklaring worden toegevoegd. U verklaart immers dat u steeds op vrijdag en enkel op vrijdag naar de huiskerk van Al. (...) en L. (...) ging (CGVS1 p.15). Deze stelling is evenwel niet consistent met uw eerdere verklaringen. Namelijk dat u acht dagen voor uw definitief vertrek uit Iran (op zaterdag 30 maart 2019), Al. (...) voor het laatst zou hebben gezien op een donderdag, de dag dat jullie samenkwamen in de huiskerk (CGVS1 p.12).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze onverlet laat, onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt het geloof dat er gehecht kan worden aan uw bekering tot het christendom in Iran, aan uw voorstelling van uw beleving van uw nieuwe geloof in uw vaderland en aan de aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten door uw bekering.”

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Dat uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran bedrieglijk blijken verhindert eveneens dat er geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van beweerde voortgezette religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u anderhalve maand na uw aankomst in België wekelijks naar de kerk begon te gaan en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u wekelijks naar de kerk gaat en deze kerkgang staat met treintickets, de twee brieven van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw toetreding en aanwezigheid, de brief van de kerk te Kuurne ter bevestiging van uw doopsel, de foto's van uw doopsel, uw doopcertificaat, het videofragment en drie foto's van een bijeenkomst in de kerk van Kuurne toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Er kan dan ook niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Uit niets blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten uitgevoerd met een kerkgemeenschap in België.

Hierbij dient eveneens benadrukt te worden dat de vaststelling dat u bepaalde kennis over het christendom heeft bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen. Dergelijke informatie is gemakkelijk elektronisch op te zoeken en in te studeren en kan bijgevolg slechts uw studie van de Bijbel en niet een oprechte bekering aantonen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor zover verzoekster haar verzoek om internationale bescherming baseert op de gevoerde activiteiten in België, dient immers te worden opgemerkt dat gelet op het voorgaande niet kan worden aangenomen dat deze een voortzetting vormen van een oprecht religieus engagement in verzoeksters land van herkomst, alsmede dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling door de overheden van het land van herkomst van de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een religieus dissidente overtuiging door voormelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Verzoekster toont *in casu* in het geheel niet aan en maakt op generlei wijze aannemelijk dat de autoriteiten in Iran op de hoogte zouden zijn van haar activiteiten in België. In zoverre zij in het verzoekschrift andermaal wijst op de door haar aangehaalde activiteiten, gebeurtenissen en problemen in haar land van herkomst, dient immers te worden vastgesteld dat reeds hoger bleek dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook vertonen verzoeksters activiteiten in België gelet op de hoger gedane vaststellingen een dermate apert opportunistisch karakter dat aangenomen kan worden dat dit opportunistisch karakter voor eenieder, en dus ook voor haar autoriteiten, duidelijk is.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en

terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten in Iran worden immers niet betwijfeld. Wat betreft het afschrift van een whatsapp-gesprek (d.d. 2 april) moet opgemerkt worden dat dergelijke stukken louter een ondersteunende functie kunnen bieden voor geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De bewijskracht van dit soort documenten is relatief daar ze makkelijk te fabriceren zijn.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT